

Актуальні проблеми теорії та національної публіцистики

Леся ГУРЧ,
асистент кафедри
мови засобів масової інформації
Львівського національного університету
імені Івана Франка
імені Тараса Шевченка

УДК 070 : 304 : 007

ФОРМАЛЬНО-ЗМІСТОВІ ДОМІНАНТИ КОЛУМНІСТИКИ ЮРІЯ МАКАРОВА

Проаналізовано колумністику Юрія Макарова. Виявлено та охарактеризовано такі домінанти авторських колонок: суб'єктивізм, експліцитність авторського «я», політична спрямованість, гнучка композиція, синкретична форма, іронічна тональність, збалансоване поєднання логічної та емотивної аргументації, яскрава образність, афористичність, діалогізація та експресивність, автобіографічні та інтертекстуальні вкраплення, деталізація, розмовні елементи, емпатичний та відвертий стиль викладу.

Ключові слова: домінанти, авторська колонка, колумніст, текст, ідіостиль, зрозумілість, якість виконання.

Постановка проблеми. В епоху інформаційного суспільства читачеві іноді не під силу осмислити колосальний обсяг множинної інформації, тож посилюється увага до «журналістики думок». Роль колумніста набуває щораз більшої популярності і в українському медіапросторі. Зокрема, актуалізується колумністика на сторінках суспільно-політичного часопису «Український тиждень». Серед колумністів журналу самотньою авторською позицією вирізняється відомий журналіст, редактор, документаліст, телеведучий та оглядач Юрій Макаров.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Творчу індивідуальність колумніста та способи вираження авторського Я проаналізовано у статті С. Панченко (2011). «Жанрово-стильові репрезентації політичного контенту в текстах української періодики», зокрема в колонках Ю. Макарова, вивчала Н. Клименко (2013). Проблематико-тематичні та композиційні особливості авторських колонок були предметом наукової розвідки Ю. Нестеренко (2010) та В. Галич (2011). Урбаністичну тематику в текстах Ю. Макарова висвітлювала Н. Федотова (2014). Та все ж колонки автора потребують глибокого інтегрального підходу.

Мета статті – виявити та проаналізувати формально-змістові домінанти колумністики Юрія Макарова.

Виклад основного матеріалу. Формально-змістові домінанти розуміємо як композиційні, мовні та проблематико-тематичні особливості тексту, які визначають жанр та формують ідіостиль автора. До жанрових ознак авторської колонки найчастіше відносять такі: «розміщення тексту в одній колонці, щотижнева періодичність появи в газеті, супроводження публікації портретом автора, обмежений обсяг; розповідь історії, що трапилася з самим автором або свідком якої він був; яскраво виявлена авторська присутність у тексті, прагнення щиро поділитися з читачем щойно здійсненим

відкриттям. Автора колонки називають *колумністом*, а сукупність творів, надрукованих за певний час у ній, – *колумністикою*» [2, с. 4].

Крім константних атрибутів авторської колонки, індивідуальний стиль будь-якого письменника чи журналіста має відмінні, притаманні лиш йому особливості. На основі синтезу та контент-аналізу спробуємо сконденсовано проаналізувати формально-змістові домінанти колумністики Ю. Макарова.

Гнучка композиція є основним атрибутом авторської колонки. Відсутність композиційної цілісності залежить від жанру, змістового наповнення та значною мірою детермінується авторськими інтенціями. Ю. Макаров довільно поєднує основні текстові компоненти, не дотримуючись хронологічної послідовності. Головні епізоди найчастіше переплітаються на рівні асоціацій, спогадів, рефлексій чи глибоких філософських роздумів. Важливим структурним елементом колонки є портрет автора як спосіб візуалізації тексту та графічної репрезентації авторського Я.

Синкретична форма авторських колонок передусім зумовлена жанровою дифузією. На формальну структуру текстів також впливає майстерність колумніста. Ю. Макаров вдало комбінує художні та аналітичні методи відображення дійсності, кондроцентрично та раціонально описує реалії, за допомогою текстових засобів конструює власну модель світобачення. «Загалом есе Юрія Макарова та інших журналістів «Українського тижня», вміщені в рубриках «Особистий погляд», «Точка зору», свідчать про наявність синтетичного зв'язку між аналітичними та художньо-публіцистичними жанровими моделями, про існування оригінальної форми вираження авторського задуму, що поєднує елементи аналітики, публіцистики та художньої літератури» [3, с. 191].

Вважаємо, що за формою колумністика Ю. Макарова найбільш наближена до есею та публіцистичного роздуму. Також поділяємо погляд української дослідниці В. Галич щодо тяжіння авторських колонок до публіцистичної проблемної статті [1, с. 225–226].

Політична спрямованість. Інтегральний аналіз колумністичних текстів свідчить про широту і багатоманітність тематики. Ю. Макаров висвітлює історичні, національні, мовні, культурологічні та інші злободенні питання. Проте суспільно-політична тематика найчастіше фігурує в авторських колонках. Навіть якщо у колонці порушена тема іншого спрямування, колумніст то побіжно охоплює політичні ракурси, то політизує над окресленими проблемами, то за допомогою інтертекстуальних елементів робить екскурс в політику.

Суб'єктивізм як основний атрибут колумністики актуалізується на всіх рівнях тексту: змістовому, лексико-фразеологічному, морфологічному, словотвірному, синтаксичному. Авторську суб'єктивність найповніше репрезентують експресивні синтаксичні конструкції, морфологічні індикатори суб'єктності, емотивно-оцінна й образна лексика, афоризми, сенсорні та модальні слова. Завдяки індикаторам суб'єктивізму Ю. Макаров виражає чітку позицію, апелює до власних емоцій та почуттів, дає суб'єктивну оцінку відображеним реаліям. Для прикладу, проаналізуємо фрагмент авторської колонки «Телевізор без ГМО»: *Як людина, в минулому (а може, – хтозна – у майбутньому теж) причетна до телевізора зсередини, я не можу не ставитися до нього скептично. Телебачення – це зброя безконтрольного масового ураження, тим воно й небезпечне. Колись я збирався писати на цю тему дисертацію, але обломався, досі шкодую.* В поданому фрагменті авторську суб'єктивність експлікують модальні одиниці *а може, хтозна, не можу*, сенсорна лексика *скептично, небезпечне, шкодую, обломався*, афоризм *«Телебачення – це зброя безконтрольного масового ураження»* та займенник *я* як морфологічний індикатор суб'єктності.

Діалогізація. Задля комунікативного зближення з адресатами колумніст часто послуговується прийомом діалогізації. У колонці «Війна як спільна доля» Ю. Макаров створює ефект діалогу та спонукає читачів до спільних роздумів над порушеним питанням: *Знаєте, на що найбільше скаржаться учасники АТО? На брак інформації. Не на постачання, не на командування, а на недостатнє висвітлення поточної війни (може, це мені так «пощастило», випадковий збіг?). Серйозно! Кажуть: от якби верховний головнокомандувач виступав бодай раз на тиждень... Як під час війни. Стривайте, то є війна чи її немає?.* Комунікативну інтенцію автора реалізують стратегії апелювання та переконування, зокрема комплекс «запитання – відповідь» (*Знаєте, на що...? На брак інформації*), інтертекстуальне включення (*Кажуть...*), риторичний оклик (*Серйозно!*) та риторичне запитання (*Стривайте, то є війна чи її немає?*).

Інтертекстуальні елементи привертають увагу глибиною та ціннісним смисловим навантаженням. Серед інтертекстуальних засобів (цитат, алюзій, ремінісценцій, інтермедіальних тропів) Ю. Макаров здебільшого вдається до цитування: *У січні в інтерв'ю колезі Ірині Славінській Свєрстюк видав залізу формулу: «Ті, що борються, менше гинуть, ніж ті, що повзають під ногами» («Пам'яті праведника»); Підтверджуючи мудрість, що українець – не той, у кого батьки українці, а той, у кого діти українці («Інфекція величі»); Ну це вже давно відомо: «Якщо ти не цікавишся політикою, політика зацікавиться тобою» («За муром»).* Вкраплення чужої думки збагачує авторський текст, активізує мислення читача та свідчить про ерудованість колумніста.

Вагоме місце у колонках автора посідають біблійні мотиви, тісно переплетені з сьогоденням. У тексті «Пам'яті праведника» згадується «біблійна притча про місто гріха, яке можуть урятувати від гніву Господнього кілька праведників» [4]. Автор екстраполює цю притчу на сучасність та проводить паралелі з Є. Свєрстюком, який «самою своєю появою створював відчуття, що перед тобою людина рідкісних чеснот і душевних якостей – праведник, інакше кажучи» [4].

Образність висловлювань. Колумністика Ю. Макарова насичена яскравими метафорами, епітетами, індивідуальними авторськими новотворами та іншими образними засобами. Зокрема, увагу читачів загострюють полісемічні заголовки колонок: *«Історія з географією», «Провітрювання сінтепону», «Синдром кіборга», «Закон чемності», «Інфекція величі», «Лава запасних», «Сон Європи», «Люстро для потвори»* тощо. Окрім функції зацікавлення, наведені заголовки генерують у читача множинні домисли, образи й асоціації.

Особисте ставлення колумніста до описаного виразно ілюструють епітети *гарматне м'ясо, психологічні гальма, окопне пекло, ментальне сміття, майданне очищення, гуманітарна катастрофа, ідеологічний вакуум, хлібне крісло, «ватна» поведінка; фразеологізми вичистити авгієві стайні; показати, де раки зимують; трансформований фразеологічний зворот вийти з методологічного глухого кута; метафори потоки прокльонів, «ватники-патріоти», реанімувати економіку, перезавантажити правоохоронну систему й суди.* Вжиті образні засоби стимулюють емоційну, розумову та волюву активність аудиторії.

Афористичність є індикатором художнього світобачення колумніста. Ю. Макаров однаково тяжіє до лаконічних і розлогих крилатих висловів: *Зміна професії – результат зневіри («Люстро для потвори»); Бажати перемін – не означає бути хамом («Відхідне»); Нинішній вітчизняний телевізор – територія Росії з невеличкими краплями власних легкорозчинних «дебіл-шоу» та політичного «мочилова» місцевого використання («Телевізор без ГМО»); Майдан як технологія виявлення волі – це не випадковість, не ексцес, не примха історії, а природна реакція українців на недосконалість влади («Від Магдебурга до Майдану»); Європа не ідеал. Сучасна Європа...*

геть не є вищою точкою еволюції, тим «храмом на пагорбі», про який мріяло людство від часів античності («Сон Європи»). З огляду на сконденсованість думки, глибоке смислове навантаження та потужний естетичний заряд індивідуальні авторські афоризми поживляють перцепцію тексту.

Іронічна тональність як стильова домінанта колумністики Ю. Макарова експлікує авторське ставлення до предмета викладу. Прийомам іронізування колумніст послуговується передовсім з метою висміювання політиків чи політичних процесів. Текст «Люстро для потвори» маніфестує пейоративну оцінку постмайданного періоду, зокрема процесу люстрації: *Єдиний помітний успіх у просуванні процесу люстрації в Україні за останні місяці – що більшість населення вивчила це слово й хоча б приблизно розуміє, що воно означає. Якщо дуже коротко, то «Банду – геть!»*. Невелика різниця з вікопомним гаслом 2004 року *«Бандитам – тюрми!»*, хоча те насправді значно давніше й належить іще В'ячеславу Чорноволові, себто відтоді прогрес незначний.

Іноді автор злегка іронізує над собою чи своїми близькими, як-от: *моя золота теща раптом згадала українську, якою не розмовляла з дитинства (дитинство, до речі, минало в Кадіївці, відомій тепер як Стаханов, тоді там усі говорили українською)* («Від Магдебурга до Майдану»). Процес самоідентифікації тещі, з одного боку, тішить колумніста, а з іншого – породжує тонку іронію. Емоційний тон автора містить елементи сарказму.

Емпатія як глибоке, проникливе розуміння осіб, подій чи явищ дійсності, вміння співпереживати і вникати в стан інших людей є характерною рисою колумністики Ю. Макарова. Автор щиро співчуває українським воякам, переймається їхніми почуттями та емпатично змальовує ситуацію, в якій вони опинилися: *Пекло – це коли поруч розривається міна, й ти, лежачи, намагаєшся вгадати, де розірветься друга, щоби не потрапити у «виделку»*. *Пекло – це коли буквально біля твоєї скроні куля калібром 12,7 із термозміцненим осердяч пробиває з того боку міцну стіну, яка нібито тебе захищала, й ти розумієш, що тобі просто пощастило, але знову може вже не пощастити за п'ять хвилин або за п'ять тижнів*. *Пекло – це коли ти виходиш на ніби залишений їхній блокпост, а там виявляється хлопець з автоматом, і ти змушений застрелити його впритул, дивлячись у вічі, бо інакше він тебе вб'є* («Синдром кіборга»). Ці пронизливі емотивні фрази є виявом авторської емпатії та активізатором емоційної сфери реципієнта.

Автобіографічність є домінантною властивістю колумністики. Факти й епізоди з власного життя Ю. Макаров висвітлює переважно в суспільно-політичному контексті, на основі особистого досвіду оцінює та аналізує реалії сьогодення. «Автобіографічність іманентна публіцистичному мисленню, зумовлена ідейно-естетичним прагненням автора показати дійсність у її загальних вимірах крізь призму власного досвіду» [2, с. 224].

Пропонуємо до розгляду кілька автобіографічних уривків, які дотичні до професії колумніста: *Один приклад: на металургійних заводах України досі масово використовують мартенівські печі, які вважались анахронізмом іще 30 років тому, коли я починав свою кар'єру репортера* («Мрії на руїнах»). *Колись один журналіст запитав мене в інтерв'ю, хто мій улюблений літературний герой. Я без підготовки, спонтанно й несподівано для самого себе видав: «Ісус Христос»* («Надія»). *Нещодавно сталася в мене дискусія з однією симпатичною колегою довкола звичного російського поняття «інтелігенція», а також похідних від нього «інтелігент», «інтелігентний» тощо* («Закон чемності»). «Присутність публіциста в своєму творі – не додаткова прикраса, не прийом поезики; вона зумовлена його прагненням вплинути на читача, долучити його до свого життєвого досвіду, перетворити на однодумця» [2, с. 224].

Відвертий стиль оповіді є комунікативною тактикою колумніста. Політичне вільнодумство, критицизм, розповідь від першої особи, елементи автобіографізму, довірлива тональність та інші індикатори відвертості експліцитно маніфестують авторську позицію. Наприклад: *А тепер скажу, що мене не влаштовувало як у Майдані-1, так і в Майдані-2. Ні, не результат – буду відвертим, саме по собі позбавлення в обох випадках огидного недодиктатора, який ладен був перетворити всю країну на чорну діру, для мене є мінімально достатньою компенсацією зусиль і навіть жертв. Навіть жертв... Мене не влаштовувала архаїчна форма віча: ось є трибуна, на ній ті, кого охорона визнає гідними трибуни, є бар'єр і є маса від Філармонії до Бессарабки, якій лідери втюхують рішення: «Хто за? Хто проти? Хто утримався? Одноголосно!». Пам'ятаєте? Ну й звідси похідні, які всіх, м'яко кажучи, драгували: резолюції, які ніхто не збирався виконувати, тупцювання на місці, розгубленість лідерів, брак ідей, доки не зметикували звернутися до власне натовпу («Від Магдебурга до Майдану»).*

У колонці «Відхідне» Ю. Макаров з нотками осуду апелює до своїх колег-журналістів, які обрали політичний шлях та зрадили власну професію: *Вочевидь, ці фахи потребують різних схильностей, різних груп м'язів. Тому мені передусім відверто й щиро шкода моїх колег, без яких наш медіа-простір відчутно збідніє, а от чи багатіє політикум, немає жодної впевненості. Але, зрештою, це їхній вибір, і я його поважаю.*

Щирість та відвертість автора яскраво ілюструє фрагмент тексту про Харків: *А ще там є ті, хто любить Україну, і ті, хто до неї, м'яко кажучи, байдужий. З цими я не спілкуюся, хоча все одно не можу (і не хочу) видалити їхні імена зі свого телефона. Мені самонадіяно здається, що я розумію й відчуваю це місто. Звісно, мене нудить тільки від згадки про харківських титущків із «Оплоту» під дахом місцевого начальства або про «ватну» тітку, яка ногами була по голові пораненого майданівця, але ж і майданівці тут теж були! («Plusquamperfectum»).*

Наведені текстові фрагменти втілюють суб'єктивні стратегії колумніста, зокрема позиціонують авторське Я і створюють інтимну, довірливу атмосферу. На основі сенсоризмів *не влаштовувало, буду відвертим, драгували, відверто, щиро, шкода, відчутно, любить, байдужий, нудить, не можу, не хочу, здається, розумію, відчуваю, модальних слів м'яко кажучи, вочевидь, зрештою, звісно* та суб'єктивних займенників *я, мені, мене* автор експліцитно виражає власні емоції, відчуття та переживання.

Деталізація викладу найчастіше трапляється в текстах есеїстичного спрямування. Докладний та розгорнутий опис подій, сповідальна тональність, рефлексивність та розкута манера оповіді є характерними особливостями авторського стилю. Для прикладу, у колонці «Лава запасних» Ю. Макаров у комічній, експресивній та максимально відвертій формі описує подробиці з власного життя: *Ну і що, мені теж колись пропонували. Навіть двічі. У прохідній частині списку (мажоритарки тоді не було). Людина, яка мене вперше «сватала», скаженіла від моєї незговірливості: «Ідіоте, ти вирішиш усі свої проблеми!» «А в мене немає проблем», – нахабно брехав я. Ми обговорили багато речей, переважно мою тупість. Хоча розійшлися мирно. Про одне його не запитав: «Навіщо я тобі?» Ні, справді, навіщо?! Характер поганий, взаємодіяти з начальством не вмію. В сенсі правничої культури цілковитий профан. Апеляція до відомих з особистого досвіду ситуацій сприяє інтимізації викладу та емоційному зближенню з адресатами.*

Експресивність є стильовою ознакою авторських колонок. Задля увиразнення колумністичного тексту автор вдається до різнорівневих засобів, які актуалізують експресивну інформацію та активізують увагу читачів. Наприклад: *Хочеться вірити, що покінчивши з військовою агресією (або паралельно з цим, чому ні?), держава наведе*

лад і в ефірі. Доведе до кінця знешкодження інформаційної диверсії у вигляді трансляції ворожих каналів-деструкторів. Змусить наших мовників почистити програмну сітку від московського серіального сміття. І головне – створить нормальні умови ринкової конкуренції для каналів, які досі залишаються радше інструментами політичного впливу в руках того чи іншого олігарха – точнісінько, як півроку тому. Розумію, що це складно й вимагає політичної волі, але... українців шкода! Ну справді шкода! Всі знають, що печінка в нас одна. А мозок?! («Телевізор без ГМО»). Вставні та вставлені конструкції, образна та емоційно забарвлена лексика, підсилювальні частки, динамічні синтаксичні конструкції та інші вербалізатори експресії відображають персональне ставлення колумніста до предмета розповіді та пожвавлюють процес сприйняття.

У колонці «Люстро для потвори» Ю. Макаров висловлює розчарування, що за останні місяці в країні нічого не змінилося, крім гасла «Банду – геть!»: *Адже «Банду – геть!» – надто абстрактно й нетехнологічно. «Банда» – це хто: всі, хто був задіяний у політиці до лютого 2014 року? Чи тільки ті, хто голосував за закони 16 січня? Ті, хто мешкає в Кончі? Ті, хто пересувається на Cadillac Escalade? «Геть» – це куди: на пенсію, в табір, на палю?* Використаний у тексті прийом нанизування запитань та стилістична фігура анафора (*ті, хто*) містять потужний експресивний заряд.

Окрім синтаксичних конструкцій, інтенсифікації експресії також сприяють фразеологічні звороти та стилістично маркована лексика, а саме: *чухати потилицю, побачити в усій красі, рентген люстрації, оскажений підполковник, «ватна» тітка, бандерофобія, люмпени, відморозки, Лугандонія, недодиктатор*.

Розмовний тон у тексті створює ефект спонтанності, динамізму, вільного та безпосереднього спілкування, пожвавлює процес розуміння та сприйняття. Жвавого, невимушеного характеру надають авторським колонкам експресивні синтаксичні конструкції, риторичні запитання, еліптичні речення, стилістично забарвлена та модальна лексика. Наприклад, у колонці «Сон Європи» Ю. Макаров розмірковує над агресивною тактикою Росії та «сонливістю», бездіяльністю Європи: *Якби РФ останнім часом не перла так демонстративно, так нахабно, так по-пацанськи, цей сон міг би тривати невизначено довго. А так доведеться прокидатися. А знаєте, якою людиною буває злою, коли її раптом розбудять?* За допомогою розмовних елементів (діалогом *доведеться прокидатися, а знаєте*; експресивів *перла, нахабно, по-пацанськи*) колумніст подає хід власних роздумів.

Розмовний колорит колумністики Ю. Макарова найповніше експлікує емоційна-експресивна лексика з відтінками фамільярності, згрубілості, зневажливості чи вульгарності, як-от: *чолов'яги, непотріб, совки, постсовки, комуняки, пройдисвіт, «хунта», путінофілія, витріщаки, ватники* тощо. Прагнення в максимально доступній формі викласти власні міркування та передбачення щодо суспільного розвитку спонукає автора вдаватися до народних висловлювань.

Колонки Ю. Макарова вирізняються своєрідною манерою відображення дійсності, кордоцентричним та раціональним осмисленням фактологічної інформації, експліцитним вираженням авторського Я, суб'єктивною інтерпретацією відтворених подій чи явищ дійсності, політичною спрямованістю, гнучкою композицією та довільною, синкретичною формою викладу, іронічною тональністю, збалансованим поєднанням логічної та емотивної аргументації, яскравою образністю, влучними афористичними конструкціями, діалогізацією та експресивізацією лінгвальної структури тексту, інтертекстуальними вкрапленнями, деталізацією, розмовними елементами, емпатичним та відвертим стилем оповіді.

Інтегральний аналіз авторських колонок дає підстави висунути декілька підсумкових положень:

Предмет колонки – соціальні проблеми, злободенні факти, полемічні ситуації, подані в тісній взаємодії з автобіографічними елементами.

Форма – синкретична, наближена до есею, публіцистичного роздуму та проблемної статті.

Композиція – вільна, розгорнута, побудована на основі авторських роздумів, асоціацій та переживань.

Змістове наповнення – суспільно-політичні, медіакритичні, мовні та інші злободенні питання (євроінтеграційний процес, російська медіапропаганда, Євромайдан, Революція Гідності, війна, виборчі процеси тощо).

Спосіб викладу – демонстрація роздумів колумніста щодо порушених у колонці проблем.

Стиль – емоційно-оцінний, образний, експресивний, поєднаний з логічністю та науковістю викладу.

Висновки. Отже, колумністика Ю. Макарова – це сплав художньо-публіцистичних та аналітико-публіцистичних методів відображення дійсності; це гармонійне поєднання експресії та стандарту, кордоцентризму й раціоналізму, елементів художньої образності з науковими міркуваннями; це експлікація авторського Я в персоналізованій, суб'єктивно забарвленій формі.

Перспективи досліджень вбачаємо в порівняльному аналізі колумністики Юрія Макарова з колонками інших авторів часопису «Український тиждень».

ЛІТЕРАТУРА

1. Галич В. М. Колонка як жанр / В. М. Галич // Вісник Луганського національного університету ім. Т. Шевченка. Серія. Філологічні науки. – Луганськ : Вид-во ЛНУ, 2009. – № 3 (166). – Ч. I. – С. 223–233.
2. Журналістика : словник-довідник / авт.-уклад. І. Л. Михайлин. – К. : Академвидав, 2013. – 320 с.
3. Клименко Н. Жанрово-стильові репрезентації політичного контенту в текстах української періодики / Н. Клименко // Стиль і текст. – К., 2013. – Вип. 14. – С. 184–193.
4. Колонки. Юрій Макаров // Тиждень.ua. – [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://tyzhden.ua/Author/2/Column/>

Леся Гурч

Доминанты колумнистики Юрия Макарова

Проанализирована колумнистика Юрия Макарова. Выявлены и охарактеризованы такие доминанты авторских колонок: субъективизм, эксплицитность авторского Я, политическая направленность, гибкая композиция, синкретическая форма, ироническая тональность, сбалансированное сочетание логической и эмотивной аргументации, яркая образность, афористичность, диалогизация и экспрессивность, автобиографические и интертекстуальные вкрапления, детализация, разговорные элементы, эмпатический и откровенный стиль изложения.

Ключевые слова: доминанты, авторская колонка, колумнист, текст, идиостиль.

Lesya Hurch

Dominant Features in Columnistics of Yuri Makarov

Analyzed dominant features in columnistics of Yuri Makarov: subjectivism, explication "I" of author, political orientation, flexible composition, syncretic form, ironic tone, balanced mix of logical and emotive argument, vivid imagery, aphoristic, dialogization and expressiveness, autobiographical, intertextual and conversational elements, empathic and straightforward style of presentation.

Key words: main features, author's column, columnist, text, individual style.